14/02/2019

Στ. Τσιτσιπάς: “Η μέρα που με έσωσε ο Θεός”

/ Επικαιρότητα

Ενα συγκλονιστικό βίντεο, στο οποίο περιγράφει με δάκρυα στα μάτια την ημέρα που παραλίγο να χάσει τη ζωή του, αλλά ο Θεός τον έσωσε, ανήρτησε στο YouTube ο κορυφαίος Έλληνας τεννίστας Στέφανος Τσιτσιπάς:

“Αυτή είναι η ιστορία της ημέρας που παραλίγο να χάσω τη ζωή μου. Ήταν στα μέσα Οκτωβρίου 2016. Εγώ, οι φίλοι μου, ο πατέρας μου αποφασίσαμε να πάμε για ένα πρωινό τρέξιμο στην παραλία. Ήταν μια μέρα ξεκούρασης για όλους μας, δεν είχαμε κάποιο επίσημο αγώνα αλλά παίζαμε σε ένα τουρνουά και μέναμε σε ένα φανταστικό ριζόρτ όπου γίνονταν και οι αγώνες.

Οπότε πήγαμε για ένα πρωινό τρέξιμο με δυο φίλους μου και τον πατέρα μου. Θυμάμαι να έχω σηκωθεί αρκετά νωρίς και να πηγαίνω για τρέξιμο για 35-40 λεπτά, κάναμε κάποιες ασκήσεις και μετά απ' αυτό πήγαμε για σάουνα, περάσαμε εκεί 20-25 λεπτά και στη συνέχεια εγώ και οι φίλοι μου αποφασίσαμε να πάμε για μπάνιο στη θάλασσα.
Ήταν μια μέρα που φυσούσε αρκετά και οι συνθήκες για να κάνεις μπάνιο ήταν αρκετά δύσκολες. Αποφασίσαμε να βουτήξουμε στο νερό χωρίς να μπορούμε να φανταστούμε τι θα ακολουθήσει. Βούτηξα και όπως είπα είχε μεγάλα κύματα αλλά υποτίθεται ότι δεν θα κολυμπούσα με βαθιά. Απλά θέλαμε να ανανεωθούμε κάνοντας ένα κρύο μπάνιο.
Όταν βούτηξα χτύπησα το πόδι μου σε ένα βράχο και όταν κοίταξα πίσω μου είδα ότι είχα απομακρυνθεί 30-40 μέτρα από την ακτή και δεν κατάλαβα πως είχε συμβεί αυτό. Ποτέ μου δεν ένιωσα ξανά τόσο περίεργα και τόσο χαμένος.
Αρχίσαμε να παλεύουμε με τα κύματα που ήταν όλο και μεγαλύτερα. Δεν θυμάμαι να υπήρχαν κόκκινες σημαίες στην παραλία και ναυαγοσώστες. Αλλά θυμάμαι πως άρχισα να νοιώθω πανικό. Εγώ και οι φίλοι μου δεν ξέραμε από που μας ήρθε.
Αν υπήρχε μια στιγμή που ένιωσα σε κίνδυνο θα περιέγραφα εκείνη τη στιγμή σαν τη χειρότερη στιγμή που είχα νιώσει ποτέ στη ζωή μου. Ένιωθα να πνίγομαι, να μην μπορώ να πάρω ανάσες, αβοήθητος. Ήταν η πρώτη στιγμή στη ζωή μου που θεωρώ ότι βρέθηκα κοντά στο θάνατο. Πάλευα με τα κύματα για να πάρω όσο το δυνατόν περισσότερες ανάσες. Σε κάποια στιγμή γύρισα πίσω, έψαξα για τον φίλο μου αλλά δεν τον έβλεπα.
Μετά θυμάμαι ότι είδα τον πατέρα μου να τρέχει προς την παραλία, έβλεπε ότι είμαστε σε κίνδυνο. Πήδηξε στη θάλασσα για να έρθει κοντά μας.
Ας πάμε τώρα στο γιατί δεν μπορούσα να βγω προς τα έξω. Προσπαθούσαμε να κολυμπήσουμε προς την παραλία αλλά δεν μπορούσαμε να τα καταφέρουμε. Όσο περισσότερο προσπαθούσα τόσες λιγότερες πιθανότητες νόμιζα ότι είχα για να φτάσω. Δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα, όλα ήταν κενά, θυμάμαι πως ένιωσα να παραδίνομαι και πως ο χρόνος πάγωσε. Δεν κουνιόμουν, δεν ένοιωθα τίποτα, δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ και πέρασαν από μπροστά μου όλες οι παιδικές μου αναμνήσεις και θυμάμαι να πνίγομαι, για λίγα δευτερόλεπτα νόμιζα ότι είχα φύγει από τη ζωή. Δεν το εύχομαι ούτε στον χειρότερο εχθρό μου.
Ήταν όλα θέμα επιβίωσης. Ο πατέρας μου με πλησίασε, ήταν δίπλα μου, προσπάθησε να με βοηθήσει. Θυμάμαι να φωνάζω με όλες μου τις δυνάμεις και βλέποντας τον πατέρα μου να κολυμπάει προς τα μένα και να με σπρώχνει προς την παραλία έβλεπα τον φόβο στα μάτια του. Μου έδωσε μια ελπίδα αλλά και κατάλαβα πως αν ήταν κάτι κακό να συμβεί θα συνέβαινε και στους δυο μας. Ήταν ήρωας, ήταν εκεί και θυμάμαι με ανακούφιση τη στιγμή που κατάλαβα ότι και εγώ μπορώ να κάνω κάτι. Όταν ο πατέρας μου με έσπρωξε προς την παραλία

ακούμπησα σε έναν ύφαλο και ένοιωσα υπέροχα.
Αν δεν ήταν αυτός ο ύφαλος σε εκείνο το σημείο δεν νομίζω ότι θα μπορούσα να τα καταφέρω. Όταν πάτησα στον ύφαλο ήταν η πρώτη στιγμή μετά από αρκετή ώρα που μπορούσα να πάρω ανάσα. Ήταν το καλύτερο συναίσθημα στον κόσμο. Ο πατέρας μου συνέχισε να ψάχνει και για τον φίλο μου και τον έσωσε και εκείνον. Μας έσωσε όλους και μετά από λίγο καταφέραμε να βγούμε στην ακτή».
Θυμάμαι πως είχα ξαπλώσει στην άμμο για 15-20 λεπτά και προσπαθούσα να σκεφτώ πως έγινε όλο αυτό. Μια περιπέτεια που κανείς δεν περίμενε. Από εκείνη την ημέρα έδωσα μεγαλύτερη αξία στη ζωή μου. Θυμάμαι να λέω στον εαυτό μου πως μετά απ’ αυτό δεν μπορείς να νοιώσεις φόβο. Αυτό ήταν το χειρότερο που μπορούσα να πάθω. Με άλλαξε εντελώς ψυχολογικά όλη αυτή η περιπέτεια.
Δεν έπρεπε να συμβεί αλλά συνέβη και ευχαριστώ τον Θεό ή όποιον ήταν εκεί τη συγκεκριμένη στιγμή και μας έσωσε, μας έδωσε τη δυνατότητα να συνεχίσουμε να ζούμε».Τσιστ